

NV Weekblad De Groene Amsterdammer

Onafhankelijk weekblad sinds 1877
Postbus 353, 1000 AJ Amsterdam
Singel 464, 1017 AW Amsterdam
groene.nl / groene@groene.nl
Redactie 020.524 55 24
Administratie 020.524 55 55

Redactie

Xandra Schutte (hoofdredacteur),
Evert de Vos (redactiechef), Hassan
Bahara, Margreet Fogteloo, Koen
Haegens, Rutger van der Hoeven,
Thijs Kleinpaste, Irene van der Linde,
Roos van der Lint (kunst), Marja
Pruis (Dichters & Denkers), Aukje van
Roessel, Casper Thomas, Jaap Tielbeke,
Joost de Vries (Dichters & Denkers),
Trinette Koomen (secretariaat),
Liesbeth Beneder (secretariaat)

Eindredactie

Rob van Erkelens,
Hugo Jetten, Jorie Horsthuis

Vormgeving

Christine Rothuizen, Sanne
van de Goor

Beeldredactie

Simone Berghuys, Rachel
Corner, Floor Koomen, Mels van der
Mede

Webredactie

Katrien Otten, Jan Postma,
Fabienne Meijer (stagiaire), Robin
Goudsmit (stagiaire)

Directeur/uitgever

Pieter Elshout
Administratie Fatima Leeuwenberg,
Heleen de Waard, Eva Weller, Kim
Weller, Leon Smits, Esmee Meertens
(abonnements), Jacqueline Wolf, Anil
Goksun (financiën)

Marketing en acquisitie

Tiers Bakker, Igor Bijlsma, Hans Boot,
Pieter Wolter, 020.524 55 11/12
advertenties@groene.nl

Abonnementenverwerving

Hans Boot, Ivo Jansen op de Haar

Abonnementenadministratie

020.524 55 55
abonnements@groene.nl

Abonnementenprijzen

Nederland:
per jaar € 183,-, per half jaar € 96,-,
per kwartaal € 51,-, studenten-
abonnement per 4 weken € 10,-.
Overige landen prijzen op aanvraag.
Digitaal abonnement per jaar € 150,-.
Losse nummers € 4,95.

Rekeningnummer abonnements
NL65TRIO0198496176

Druk

Senefelder Misset, Doetinchem

Gesproken en digitale versie

Loket Aangepast Lezen 070.338 15 00

Wilt u een gift overmaken of een
legaat nalaten, dan kan dat t.b.v.
Stichting 1 8 7 7, rekeningnummer
NL66TRIO0254382320
(BIC TRIONL2U)
De stichting heeft een ANBI-status

HOI
2015
KEURMERK

Antoine Verbij 25 juni 1951 - 9 oktober 2015

Afgelopen weekend kregen wij het verdrietige bericht dat Antoine Verbij is overleden. Antoine kwam in 1986 bij *De Groene Amsterdammer* werken als eindredacteur en werd al snel daarna adjunct-hoofdredacteur. In de jaren negentig was hij de drijvende kracht van ons blad.

Antoine was, zou hij zelf in *De Groene Amsterdammer* schrijven, een paapse jongen die later marxist werd. Als kind wilde hij zelfs paus worden. Hij werd in het oer-Hollandse tuindersdorp Boskoop geboren in een katholiek nest. Het marxisme maakte hij zich eigen in Amsterdam, waar hij in september van het Maagdenhuisjaar 1969 op de geboortegolf kwam aangespoeld. Hij ging er psychologie en filosofie studeren, werd lid van de alternatieve studentenvereniging Akhnaton en stortte zich in het in politiek, ideologieën en activisme gedrenkte studentenleven van de jaren zeventig. Hij maakte zich het denken van de neo- en post-marxistische filosofen eigen en zette zich in voor de 'kritische psychologie'. Het laatste resultaat was in 1977 in de oprichting van het wetenschappelijke tijdschrift *Psychologie en maatschappij*, waar hij jarenlang aan verbonden zou zijn. De transformatie daarvan van gestencil platform voor linkse psychologen tot een professioneel uitgegeven interdisciplinair tijdschrift was ook zeker zijn verdienste.

Het rode decennium zou hem vormen; jaren later, in 2005, zou hij er ook een boek over schrijven: *Tien rode jaren: Links radicalisme in Nederland 1970-1980*. Daarin, en in het *Manifest voor de jaren zeventig* dat hij met Jos van der Lans schreef, nam hij het ook op voor het inmiddels zo verguisde decennium. Want juist de jaren zeventig hadden Nederland het vrijzinnige, tolerante en beschaafde gezicht gegeven waar het in de wereld zo om wordt gewaardeerd.

JORGEN CARIS / TROUW

2008

Het engagement van die jaren zou altijd een energiebron voor hem blijven.

In 1986 werd Antoine eindredacteur bij *De Groene Amsterdammer*. Hij was de beste eindredacteur die het blad ooit heeft gekend: erudiet, intelligent, met een feilloos gevoel voor taal en stijl, dienstbaar en inventief. In een vloek en een zucht vertimmerde hij het warrige proza van academici tot gestroomlijnde essays en zette er een prikkelende kop en intro boven. Hij bracht orde in de lichte chaos die toen bij *De Groene* heerste; in de kast achter zijn bureau lagen de stukken in keurige mapjes – met floppie!, het was aanvankelijk het pre-internettijdperk – naar de week van publicatie opgestapeld. Al snel werd hij benoemd tot adjunct-hoofdredacteur. Hij was de ideale tweede man. Terwijl hoofdredacteur Martin van Amerongen de hort op ging om in zijn driedelige pak *De Groene* te vertegenwoordigen en adverteerders binnen te hengelen, maakte Antoine onzichtbaar het blad. Het was alsof hij altijd bij de telefoon zat; attent en aardig stond hij vaste medewerkers en spontane inzenders van kopij te woord. Een hele stoet jonge journalisten, al dan niet als stagiaire, werd door hem in het vak ingewijd.

Zelf schreef hij ook voor *De Groene*, veel over nieuwe en oude filosofen, van Baudrillard, Derrida en Deleuze tot Camus, Heidegger en Spinoza. Daarnaast gaf hij ook al snel blijk van zijn andere liefde: Rusland, de Russische geschiedenis en literatuur. Antoine was een breed georiënteerde intel-

lectueel, die zich even goed tot denkers als tot dichters wist te verhouden. Hij hield zowel van de Russische meesters als van avant-gardistische schrijvers. In zijn 'Ars combinatoria', de column die hij jaren voor *De Groene* maakte, wist hij zijn brede belezenheid soepel in een eigenzinnige vorm te gieten.

In 2001 vertrok Antoine bij *De Groene Amsterdammer*. Hij had ondertussen *Denkers achter de dijken: De opmars van de filosofie in Nederland* gepubliceerd en ging aan het werk als freelance publicist. Niet veel later verhuisde hij met zijn vrouw, de journaliste Annemieke Hendriks die hij bij *De Groene* had leren kennen, naar Berlijn, de stad die voor hen een vanzelfsprekend scharnierpunt tussen Oost- en West-Europa was. Hij werd door *Trouw*, waarvoor hij al recensies schreef over Russische literatuur, gevraagd Duitsland-correspondent te worden. Zo werd de intellectueel, die zijn stukken vanuit de studeerkamer placht te schrijven, opeens een energieke journalist die met verve over alle mogelijke aspecten van Duitsland schreef.

Antoine bleef ook voor *De Groene Amsterdammer* schrijven; grote, diepgravende verhalen over Duitse denkers en schrijvers. Vorige week stond zijn laatste stuk in ons weekblad, de prikkelende kop had hij er zelf boven gezet: 'Hitler, Mein Kampf en ik'. Wij zullen zijn verhalen maar vooral Antoine zelf verschrikkelijk missen. Hij was behalve medewerker een trouwe, betrokken en aimabele vriend van ons redacteurs en *De Groene*.

XANDRA SCHUTTE